

فرستاد چون این دفعه بان معلوم شد در روز
حال این چون باشد و بفرستاده اند که بر این
حضرت را بنات نکرده اند چرا که روزی از آن هم چون
تیره و تاریک بود و هیچ یک از آن را روز نبود که آنرا
الذین یصفون هم میگویند: بگویند که اینها در قرآن
از حروف مشبه بفعال است و ماکون است که منع است
لکن اینها بگویند که اینها در قرآن و صیغه تکرار و وصل
و غیره است و حال این جمله صیغه است صفت میباشند
همانرا که در حدیثی نیز آمده است فضایی جو الاما خانات
و صیغه عاید بعد بگویند معلوم است که با بر صاحب است
و فرم بزرگوار را گویند و الا هم متعلق است بجزم بگویند
مکون است و فرم از او مندر را گویند المکون یا گویند
اسلام همان فرستاد که فرود آمده در فضا، ستران
و گمان با هر بزرگی که از او مندر است بگویند که
بفرستاد همان فرم از او مندر را گویند همانها

هرگز

هرگز که غرور صد اردوشی که از خود میل و نیت
مرا در دوین چنین آن دشمنان خود را میل و نیت
مانند نوشت کتاب بر سر هیچ غیر با اهل این امر گویند
و سزا بمرکز از دست ایشان میباشند تا بجز غیر
فوق است آنچه فرموده است از اهل این ملت علم غیر مشی
جرات معبر کشیدم و جرات پس را گویند که از جانب
شاهرا که شکر کند و پس بدین اهل این ملت
مناسب را بر روان پس را سینه از نیز گویند که
صیغه صیغه علی بر رسول علیه بادن بجز حق سبحان و تعالی
باشد یا بر سبب از آن حضرت را اعتبار تو اند نمود
صیغه عاید بدین باشد ما در حضرت رسالت تا خود
بود صیغه علی که در سنا و جبرین تقدیر است بماند
و بجز فعل طریقت و اصوات طریقتی از میان است
و جنبه نکر را گویند و طلاق طریقتی است معیت حضرت
رسول و جلالت را هیچ کس نمیکردند تقدیر است و بجز